

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. április 8. és 20. napján tartott nyilvános ülés, valamint a 2016. év május hó 13. és 27. napján tartott tárgyalások alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.1216/2014/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményeit

zsarolás bűntette kísérletének (Btk. 367. § (1), (2) bekezdés b/ pont),

testi sértés bűntettének (Btk.164. §(1), (3) bekezdés)

lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettének (Btk.325. §(1) bekezdés a/ pont, (2) bekezdés a/ pont) minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát 4-4 (négy-négy) évre enyhíti.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1495/2014. számon kezelt bűnjelek közül a 16., 17., 18., 19., 26. és 27. tétele alattiak lefoglalását megszünteti és a megsemmisítésüket rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 546.501 (ötszáznegyvenhatezer-ötszázegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. október 1. napján kihirdetett 24.B.1216/2014/25. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160.§ (1) bekezdés) és lőfegyverrel visszaélés bűntettében (Btk. 325.§ (1) bekezdés a) pont).

Ezért őt halmazati büntetésül 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásáért, a vádlott a fellebbezés okának és céljának megjelölése nélkül, védője megalapozatlanság miatt felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1248/2015/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt.

Az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg és indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette.

Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette.

A vádlottal szemben további súlyosító körülményként jelölte meg a halmazatot.

Kifejtette, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények kiemelkedően veszélyesek a társadalomra, a megállapított tényállás szerint a vádlott úgy ment el a találkozóra, hogy élet kioltására alkalmas eszközt vitt magával, nyilvánvalóan a használat lehetőségével számolva, az élet elleni bűncselekmény befejezettsége pedig rajta kívül álló okból maradt el.

Minderre figyelemmel indokoltnak látta a szabadságvesztés jelentős felemelését.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott főbüntetésének súlyosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta, mert az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan.

Fő kérdésként azt emelte ki, hogy kinél volt a fegyver, és akinél a fegyver volt, annak mi volt a szándéka.

Ténynek nevezte, hogy a vádlott és a sértett között nézeteltérés volt a T országban történetek miatt és emiatt találkoztak akkor. A vádlott vallomását tartotta következetesnek, ezzel szemben a sértett és a tanú1 vallomása ellentmondásos volt.

A sértett az elkövetés napján készült rendőri jelentés és tanúkihallgatás során azonos vallomást tett, és ebben határozottan állította, hogy ketten voltak az emeleten és nincs szó ölésről.

A tanú első vallomása szerint hangoskodtak az emeleten, ezért felment és közéjük állt, ezután lőtt a vádlott. Nem szólt arról, hogy bármilyen kijelentés elhangzott volna.

3 hónap eltelte után a két vallomás már közelített egymáshoz.

E két döntő tanú tekintetében az ellenmondást az elsőfokú bíróság úgy oldotta fel, hogy a sértett és a tanú pontosította a vallomását.

Kiemelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői véleményeket kifogásolhatóan értékelte. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény azon megállapításából, hogy a lövés a sértettet hátulról, balról jobbra érte, arra következtetett, hogy a vádlott lőtt. Mindenki egyetértett abban, hogy dulakodás volt és ekkor sült el a fegyver.

Az igazságügyi fegyverszakértői vélemény szerint a lövést a fegyver csőre töltése után lehet leadni, a fegyver elsülése dulakodás közben lehetséges.

A fizikus szakértői vélemény alapján a csappantyú nyomai hátrafelé távoznak. A csappantyú nyomai a fegyvert elsütő személy kézfején vannak, aki a fegyverre ráfog, annak pedig a tenyerén vannak a nyomok. A vádlott és a sértett tenyerén voltak nyomok, a tanú kezén azonban nyomok nem voltak. Mindebből szerinte az következik, hogy a vádlott nem foghatta a pisztoly markolatát. Ugyanakkor a tanú már előre jelezte, hogy az ujjnyomai rajta lehetnek akár a fegyver csövén is. A szakértő szerint azonban ez csak akkor lehetséges, ha szétszedte a fegyvert.

Akárkinél is volt a fegyver, az a lényeg, hogy ennek a személynek mi volt a szándéka. Az ölési szándék vizsgálata elmaradt.

Első meghallgatásakor sem a sértett, sem a tanú nem mondta, hogy a vádlott meg akarta volna ölni. A vádlott soha nem volt katona, ezzel szemben a sértett és a tanú kommandósok, Magyarországon együtt is ültek börtönben. Ezért kérdéses, hogy a vádlott egy általa nem ismert étterembe megy azért, hogy fegyverrel fenyegetsen meg egy kommandóst.

Ezen túlmenően utalt az ítélet 18. oldal 1. bekezdése kapcsán az ítélet iratellenességére is.

Álláspontja szerint a felsorolt ellentmondásokat a másodfokú bíróság nem tudja feloldani, azt csak hatályon kívül helyezés és új eljárás során lehet tisztázni.

A vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy ő egy normál találkozóra ment, ahol szerencsétlen baleset történt.

A bizonyítás felvételét követően a tárgyaláson a védő azt hangsúlyozta, hogy a sértett első meghallgatásakor nem kért tolmácsot. Ezt a vallomást rögzíti a rendőri jelentés is és ezt a legelső vallomást ismételte meg a bíróság előtt. A vallomásban elhangzottak ellentétesek az elsőfokú ítéletben megállapított tényállással.

A szakértői vélemények alapján arra tekintettel, hogy löpőnyom a vádlott és a sértett kezén volt, a tanú kezén nem, nem történhetett meg az, amit a tanúk állítottak.

A vallomások ellentmondásosak, bizonyosság nincs, ezért mérlegeléssel kell megállapítani a tényállást.

Elsődlegesen a vádlott mindvégig következetes vallomása alapján nincs akadálya a megállapítottól eltérő tényállás megállapításának, a vádlott felmentésének.

Amennyiben az kerülne megállapításra, hogy a fegyver a vádlott kezében volt a felvett bizonyítás alapján másodlagosan a minősítés megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a bejelentett fellebbezést és az átiratában írtakat fenntartotta azzal, hogy a másodfokú eljárás során felvett bizonyítás lényeges információval a tanúvallomásokat illetően nem szolgált, a védőnek a perbeszédében első fokon elhangzottakra pedig az ítélet megfelelő válaszokat adott. Indítványt az átiratban írtakkal egyezően tett.

A vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A bejelentett fellebbezések közül a védelmi fellebbezés részben, az alábbiak szerint alapos.

A kétoldalú fellebbezések kapcsán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző bíróság eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat a tárgyaláson megvizsgálta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

Az s állampolgár vádlott esetében szabályszerűen megtörtént a Köztársaság Nagykövetségének értesítése a tárgyalásról.

A vádlott érdekében valamennyi tárgyaláson tolmács működött közre.

Az elsőfokú bíróság a tényállás teljeskörű felderítése érdekében széles körben helyt adott a tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványoknak.

Ügyészi indítványra tanúként meghallgatta a tanú2-t. Védői indítványra idézte és hallgatta meg a tárgyaláson az igazságügyi fegyverszakértőt és az igazságügyi fizikus szakértőt.

Törvényesen került sor a vádiratban előterjesztett ügyészi indítványra figyelemmel a Be.217.§.(3) bekezdése alapján tanú3, tanú4, tanú5 és a 7. számú tanú nyomozati vallomásainak felolvasására.

A szükséges okirati bizonyítékokat, melyek közül az igazságügyi orvosszakértői véleményt, a hemogenetikai szakvéleményt és az igazságügyi elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményt kell kiemelni, továbbá a helyszíni szemle jegyzőkönyvét, a fényképfelvételekkel együtt, felolvasással tette a tárgyalás anyagává.

Helyesen járt el akkor is, amikor 2015. október 1. napján a védői perbeszédet félbeszakítva, a bizonyítási eljárást újból megnyitotta és tanúként meghallgatta az ekkor megjelent tanú6.

Az eljárási szabályok megsértéseként értékelte az ítéltábla azt, hogy a sértett tárgyalási meghallgatásakor, a sértett összefüggő vallomását követően, amikor felolvasta a nyomozás során tett különböző vallomásait, nem tett eleget a Be.118.§.(1) bekezdés 2. mondatában foglaltaknak, és nem tisztázta az egymástól egyes lényeges részletekben eltérő tartalmú (fenyegető, ölésre utaló kijelentés elhangzása, a tanú1 megjelenése) vallomások esetében az eltérések okát.

Ezen túlmenően a sértett kihallgatásakor nem fordított kellő figyelmet a cselekmény indítóokának feltárására, pedig ennek jelentős kihatása van a cselekmény mikénti minősítésére.

Ezzel összefüggésben itt csak megjegyzi az ítéltábla, hogy maga a vádirat is tartalmazta, hogy a vádlott a sértettet tette felelőssé a T országban elkövetett élet elleni bűncselekményért, ezért 2013. januárjától pénzt követelt tőle, és hogy e nézeteltérés tisztázása érdekében került sor 2013. március 14. napján az étterembe megbeszélte találkozóra.

A sértett következetesnek mondható vallomást tett a vádlott korábbi telefonon történt pénzköveteléséről, és arról is, hogy 2013. március 14. napján, a találkozón a vádlott 550.000 Eurót követelt tőle, aminek a kifizetését ő megtagadta. Ebből alakult ki közöttük a vita, kiabálás, a vádlott részéről a pisztoly elővétele, a dulakodás és a lövés leadása.

A3/2013. Büntető jogegységi határozat I/2/B/b/ pontja is rámutat arra, hogy az indítóok/motívum felderítésének kiemelkedő jelentősége van az élet- testi épség elleni bűncselekmények esetében, és fontos az indítóok és a konkrét elkövetési cselekmény közötti kapcsolat tisztázása és bizonyítása is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállásban - a fentiek ellenére - nem került rögzítésre a vádlott általi pénzkövetelés, így e körben az elsőfokú bíróság nem merítette ki a vádat, lényeges tény vizsgálatát mulasztotta el.

Részen a fenti vizsgálódás elmulasztása, részben pedig a sértett ellentmondásos vallomásainak tisztázása miatt - a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében - tért át az ítélet tábla a Be.363.§.(2) bekezdés b/ pontjának alkalmazásával tárgyalásra, melyen bizonyítást vett fel, tanúként hallgatta meg a sértettet és a tanúl-t.

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás és az ítélet tábla által felvett bizonyítás eredményeként az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontja alapján részben megalapozatlan, mert lényeges tényállásrész tekintetében nem állapított meg tényállást, illetve a tényállást hiányosan állapította meg.

Ez a részbeni megalapozatlanság azonban a másodfokú bíróság által felvett bizonyítás, illetve az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjának megfelelően az alábbiak szerint:

- Az ítélet 4. oldalán, a vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki az iratok között rendelkezésre álló személyi iratai alapján, hogy a vádlott állandó tartózkodási engedéllyel él Magyarországon.
- A 4. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondata helyébe az alábbiakat illeszti: Emiatt 2013. januárjától telefonon a sértettől pénzt követelt azzal, hogy ha nem fizet, megöli. A követelés és a fenyegetés tisztázása végett telefonon találkoztak beszéltek meg a görög étterembe.
- A 4. oldal utolsó bekezdés 3. mondata helyett a következőket rögzíti: A beszélgetés során a vádlott megismételte a követelését, a sértettet 550.000 Euró megfizetésére szólította fel, amit a sértett megtagadott. Emiatt a vádlott és a sértett között hangos szóváltás, kiabálás alakult ki.
Ez utóbbi két kiegészítésre a sértett nyomozás során és az elsőfokú tárgyaláson tett, és a másodfokú tárgyaláson is fenntartott következetes nyilatkozatai alapján került sor.
- Az 5. oldal utolsó bekezdését az elmeorvoszakértői vélemény (nyom. iratok 951. oldal) alapján kiegészíti azzal is, hogy a vádlott vizsgálatkor manipulatív attitűd és rejtőzködő magatartás volt észlelhető. A pszichológiai tesztvizsgálatok alkalmazkodási és beilleszkedési zavart mutattak, a háttérben indulati robbanékonyssággal. Erkölcsi lazaság jellemzi, kriminális cselekedetekre való hajlammal.

Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott és a vádlott tagadásával szemben álló részében is összhangban áll a rendelkezésre álló bizonyítékokkal.

Következésképp ez a tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el, melyiket, milyen okból vetette el.

A rendelkezésre álló és értékelési körébe vont bizonyítékok jelentős részét iratszerűen ismertette.

Ezzel szemben a vádlott, elsődlegesen azonban a sértett és a tanúl vallomásából lényeges körülményeket nem tüntetett fel és nem is vett figyelembe az értékeléskor.

Ezért az ítélet tábla az ítélet 6. oldal 1. bekezdésétől a 10. oldal 4. bekezdéséig bezárólag terjedő részét az alábbiak szerint egészíti ki:

A 6. oldal 3. bekezdésében rögzítettekén túl a vádlott azt állította, hogy a fegyver a sértettnél volt.

A 6. oldal 6. és 7. bekezdésében ismertetett írásbeli vallomása szerint azt is megpróbálta, hogy a tanúl-tól a fegyvert elvegye, vagy legalább kiüsse a kezéből. A dulakodásba a sértett is bekapcsolódott és a fegyver elsült. Nem tudta, hogy igazi-e a fegyver. Nem hallotta, nem is látta, hogy a fegyvert csőre töltötték vagy felhúzták. Szerinte színjáték volt az egész, nem akartak lövöldözni, csak megijeszteni. Látta, hogy a sértett a lábán sérült meg, azt azonban nem látta, hogy a tanúl a fegyvert honnan vette elő.

Az ítélet 7. oldal 6. és 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett - vallomása szerint - megkérdezte a vádlottól, hogy miért kell 550.000 eurót fizetnie, mire a vádlott azt felelte, hogy meg van büntetve (nyom. iratok 671. oldal). Vitakoztak arról is, hogy ki, mit és miért mondott a rendőröknek.

Az ítélet 8. oldal 3. bekezdésében rögzítettek utolsó fordulata a vallomásban nem szerepel, a rendőrök azért kérdezték, hogy kér-e személyi védelmet, mert egy rendőr azt mondta nekik, hogy életveszélyben van (nyom. irat 672. oldal).

A 8. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott a telefonbeszélgetés során azt is mondta neki, hogy testvére börtönbe kerülése miatt neki pénzt kell adnia. Megfenyegette, hogy le fogja löni, amennyiben nem fizet neki. Ekkor a vádlott összeget nem mondott. A fenyegetést nem vette komolyan (nyom. irat 691-693. oldal).

Előző este felhívta a vádlottat, hogy miért beszéli mindenkinek, hogy kártérítésként 550.000 eurót követel tőle. Őt mindenki vissza akarta tartani, hogy ne menjen, mert a vádlott meg akarja ölni. Amikor ketten voltak az emeleten a vádlott elkezdte mondani, hogy fizessen neki 550.000 eurót, erre ő viccesen visszakérdezett, hogy készpénzt vagy csekket kér-e? Erre azt mondta neki a vádlott, ha nem fizet, megöli, közben a dereka tájára nyúlt, ő pedig mondta neki, hogy nem fél a fegyvertől, ne gondolja, ha hátranyúl, fizetni fog. Ezután lett hangos a szóváltás, ment fel a tanúl és szólt rá a vádlottra, hogy ne kiabáljon. Lökődödni kezdtek, a vádlott hátralépett, két kézzel hátranyúlt, felhúzta és beélesítette a fegyvert, ezt hallotta. A vádlott a fegyvert a mellkasa magasságába és irányába tartotta, kb. 1-1,5 méter volt közöttük. Erre a tanúl közjük lépett és ő is lökött egyet a vádlott kezén, a tanúl meg ráfogott a vádlott csuklójára, ekkor hallotta a lövést (nyom. irat 695-697. oldal).

A 8. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett a tárgyaláson összefüggő vallomásában az első nyomozati vallomásával egyezően nyilatkozott. Majd vallomásában hol azt állította, hogy a lövés után kezdtek dulakodni, hol azt, hogy „amikor én ráfogtam a vádlott fegyvert tartó kezére, akkor sült el a fegyver” (10. sorszámú tárgyalási jkv., 9. oldal utolsó előtti bekezdés). Ez alkalommal azt állította, hogy a vádlott 10.000 eurót kért a testvére ügyvédje részére.

Majd az elétárt, eltérő vallomásait minden részletezés nélkül fenntartotta.

A 8. oldal utolsó és a 9. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett a vádlottal történt szembesítésekor is azt állította, hogy a beszélgetés során a vádlott pénzt kért tőle, majd a tanúl megjelenésekor elővette a fegyvert és a mellkasára irányította. A tanúl mögötte volt, ő ráfogott a vádlott kezére, majd a tanúl is, a fegyverrel együtt csavarta a kezét, közben a fegyver elsült.

Az ítélet 10. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a tanúl - vallomása szerint - amikor felment a kiabálásra, a vádlott hátrált, elővette a fegyvert, mellmagasságba tartotta, rászólt, hogy tegye el a

fegyvert, ő mondta, hogy löni fog. Láta, hogy a keze az elsütőbillentyűn van és löni készül, ezért lefelé húzta a kezét. Ekkor dördült el a lövés, találta el a sértett lábát, aki közben ütötte a vádlottat.

A tanúl-t és a vádlottat szembesítették a nyomozás során. A tanúl arról is beszélt, hogy a vádlott pénzbüntetést akart kiszabni a sértettre azért, mert a testvére miatt van börtönben. Amikor rászólt a vádlottra, hogy tegye el a fegyvert, a vádlott azt mondta, hogy meg fogja ölni a tanúl-t azért, mert kamerás helyiségbe hozta.

A tanú a tárgyaláson az életért valamennyi vallomását fenntartotta.

A sértett és a tanúl vallomásában levő ellentmondások és az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott vallomásrészek tisztázása érdekében az ítélőtábla bizonyítás felvételét rendelte el és tanúként meghallgatta a sértettet és a tanút.

A sértett meghallgatásakor állította, hogy a vádlottnak vele kapcsolatban anyagi jellegű problémája volt, a vádlott pénzt, „talán kb. 550.000 eurót” akart tőle a törökországi események miatt. A pénzt azért kérte tőle, mert ő is benne volt az ügyben és ezért fizetnie kell. A pénzbeli követelést, amit a vádlott már a telefonban is említett, nem tartotta jogosnak.

Azt mindvégig határozottan állította, hogy a fegyver a vádlott kezében volt, azt azonban megmondani nem tudta, hogy mi volt a vádlott célja a fegyverrel, csak meg akarta-e félemlíteni vagy tényleg használni akarta. Nem emlékezett arra, hogy tett-e olyan kijelentést a vádlott, hogy meg akarja ölni. Vallomása szerint a fegyver akkor sült el, amikor dulakodtak és összegabalyodtak. A lövéskor a tanúl már jelen volt, ő fogta meg a vádlott fegyvert tartó kezét. Nem emlékezett arra, hogy a vádlott kifejezetten rá célzott volna a fegyverrel. Lehetségesnek tartotta, hogy az egész egy baleset volt. Kijelentette, hogy megbocsátott.

A tanúl nyilatkozata szerint a vádlott és a sértett között személyi és anyagi probléma volt. A vádlott pénzt kért a sértettől a bátyja miatt. A vádlott részéről fenyegetést csak az étteremben hallott. Láta, hogy a vádlott elővette a fegyvert, ami akkor sült el, amikor lehúzta a kezét. Biztosan nem tudta, de úgy érezte, hogy a vádlott el fogja sütni a fegyvert. Nem tudta megmondani, hogy a vádlott le akarta-e löni a sértettet vagy csak megijedt. Nem emlékezett arra, hogy mit mondott a vádlott azelőtt, hogy a lövés eldördült. A fegyver elsütésekor hárman dulakodtak.

Az elsőfokú bíróság az általa rögzített és értékelt bizonyítékokkal kapcsolatban számot adott arról, hogy a vádlott azon védekezésével szemben, hogy nála nem volt fegyver, hanem azt a tanúl vette elő, miért fogadta el a sértett és a tanúl következetes vallomását.

Ez az elsőbírói értékelés azért helytálló, mivel az igazságügyi fegyverszakértői vélemény, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény és annak kiegészítése a sértett és a tanú vallomását támasztotta alá.

A fizikus szakértő véleménye és a tárgyaláson a sértett és a vádlott tenyerén, valamint a ruházaton talált anyagmaradványokkal kapcsolatos érvelése alapján szintén arra vonható aggálytalan következtetés, hogy a fegyvert a vádlott vitte a helyszínre és az elsütéskor az ő kezében volt.

Megjegyzendő, hogy a vádlott vallomása e körben csak annyiban volt következetes, hogy a fegyver nem az ő kezében volt, mivel első meghallgatásakor a sértettet, míg későbbi vallomásában a tanúl-t jelölte meg, mint akinél a fegyver volt.

Az elsőfokú bíróság azonban azzal nem foglalkozott - bár azt a vádirat is tartalmazza, hogy a törökországi események miatt 2013. januárjától a vádlott pénzt követelt a sértettől - , hogy mi miatt került sor a vádlott és a sértett közötti találkozásra, mi volt a vita alapja, holott a sértett e körben valamennyi vallomásában következetes állítást tett. Nevezetesen azt, hogy a vádlott a T országban börtönbe került testvére ügyében felelősnek tartotta a sértettet és ezért követelt tőle „kártérítést”, „büntetést”, a meghatározott 550.000 euró értékben. A vádlott ezt a pénzbeli követelést kötötte össze azzal a fenyegetéssel, hogy amennyiben a sértett nem fizet, megöli őt. Ezt - a vádlotti tagadással szemben - a sértett mindvégig állította annak ellenére, hogy a fenyegetést nem vette komolyan, illetve viccnek gondolta, még az éttermi vita során is.

Az a vádlott vallomása alapján is megállapítható, hogy ő a sértettet felelősnek tartotta a T országban történt gyilkosság miatt, amelynek kapcsán testvére börtönbe került. Nem vitatta azt sem, hogy ezen eseményt követően telefonon beszélt is a sértettel. Mindezekből pedig logikusan következik és elfogadható az a sértetti állítás, hogy tőle a vádlott a felelőssége okán pénzt követelt. Ezen követelés és a hozzá kapcsolódó fenyegetés tisztázása miatt került sor a vádlott és a sértett közötti találkozóra.

Ezek alapján egészítette ki a tényállást az ítélet tábla a tekintetben, hogy mi volt a találkozó célja, mi volt a vita tárgya és eredménye.

Mindezek tisztázása és ismerete alapján kellett volna vizsgálnia azt az elsőfokú bíróságnak, hogy a vádlott a fegyver elővételezésével, csőre töltésével, a sértettre ráfogásával mit akart elérni, a pénz megfizetését akarta-e nyomatékosítani az élet elleni fenyegetéssel, vagy szándéka egyenesen és kitaróan kizárólagosan a sértett megölése volt, miként azt az elsőfokú bíróság megállapította.

Nem vitás, hogy a találkozóra a vádlott vitte magával a betárazott lőfegyvert. Ezt a lőfegyvert, miután a sértett visszautasította azt a követelést, hogy a vádlottnak 550.000 eurót fizessen, a vádlott elővette, csőre is töltötte és a sértettre fogta.

Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy a vádlott arra a személyre fogta a fegyvert, akitől pénzt akart, így ha megöli, nem jut a pénzhez.

Ha használni akarta volna fegyvert, a csőre töltéssel és a sértettre tartással egyidejűleg löhetett is volna, de nem lőtt. A tanúknak volt ideje arra, hogy rászóljon, tegye el a fegyvert és arra is volt ideje a tanúknak és a sértettnek egyaránt, hogy a fegyvert tartó kézre ráfogjon, dulakodni kezdjenek a vádlottal. A fegyver elsütésére pedig - miként azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság - pontosan meg nem állapítható körülmények között - a dulakodás során került sor. Nem zárható ki az sem, hogy a dulakodás nélkül a fegyvert a vádlott el sem sütötte volna.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Nem osztotta az ítélet tábla a védő azon okfejtését, hogy a fegyver nem a vádlotté és nem az ő kezében volt a fegyver a lövés leadásakor.

Ez a védői érvelés az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, a vádlott felmentését célozza, ami a másodfokú eljárásban a perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság helyesen, megfelelő indokkal alkalmazta az elbíráláskori Btk. rendelkezéseit.

Törvényesen minősítette és részben helyesen indokolta a vádlott azon magatartását, hogy betárazott, 16 lőszeret tartalmazó lőfegyver volt a birtokában a cselekmény elkövetéskor.

Ezzel a Btk. 325.§ (1) bekezdés a) pontjába, valamint a (2) bekezdés a) pontjába ütköző - figyelemmel a (6) bekezdésben írtakra - és eszerint minősülő és büntetendő lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntettét valósította meg.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlottnak az irányadó tényállásban megállapított magatartását emberölés büntette kísérletének minősítette.

Helytálló ugyan az, amit az elsőfokú bíróság a lőfegyverrel célzás és az elsütőbillentyű mozgásba hozása kapcsán rögzített, de mindebből és abból, hogy a fegyver a dulakodás során sült el, a vádlott szándékának, a vádlotti motívumnak a tisztázása nélkül tévesen állapította meg, hogy a vádlott egyenes szándéka a sértett életének kioltására irányult és az eredmény bekövetkezte a sértett és a tanúl közbelépése miatt maradt el.

Az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott azon magatartása, hogy a sértettől büntetésként vagy kártérítésként testvére törökországi börtönbe kerülése miatt 550.000 eurót követelt, jogtalan haszonszerzés végett végrehajtott tevékenység volt. Nyilvánvaló, hogy a vádlott tudata átfogta azt is, hogy amennyiben a sértett teljesíti a követelését, azzal a sértettnek kára keletkezik. A fenyegetés tartalma, amely a pénzátadás megtagadásához kapcsolódik, a sértett megölése, élet elleni, önmagában komoly félelmet keltő hatású. A vádlott a pénz követelését, az átadás megtagadása miatt azzal nyomatékosította, hogy a nála levő betárazott lőfegyvert a fenyegetést komolyan nem vevő sértettre tartotta. Ezzel pedig a fenyegetés közvetlenné és komollyá vált.

Figyelemmel a másodfokú tárgyaláson tett sértetti és tanúkenti bizonytalan nyilatkozatra az minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott szándéka a pénz követelésén túl a sértett megölése lett volna.

A kifejtettek alapján a vádlott tényállásbeli magatartása a Btk. 367.§-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő élet elleni fenyegetéssel megvalósított zsarolás büntette kísérletének minősül.

A vádlott egy működőképes, betárazott lőfegyvert vitt a sértettel való megbeszélésre. Azzal, hogy a fegyvert csőre töltötte, melyet a sértettel és a tanúval való dulakodás során pontosan meg nem állapítható körülmények között elsütött, aminek következtében a sértett combján 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettét követte el. A cselekményt eshetőleges szándékkal valósította meg, mivel a következményekbe belenyugodva cselekedett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen, azok azonban az alábbiak szerint kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak.

További súlyosítóként értékelte az ítéletábra a többszörös halmazatot.

Az enyhítő körülmények körében a kísérleti szakban maradást a zsarolás büntette kapcsán értékelte. Enyhítő körülmény a testi sértés tekintetében az eshetőleges szándékkal elkövetés, valamint a sértett megbocsátása. Kisebb súllyal, de enyhítő körülményként értékelte azt is, hogy a vádlott több mint 3 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt.

A kiszabott büntetés neme megfelelő, mértéke azonban eltúlzottan súlyos.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények közül a zsarolás büntettének büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés, ugyanez a büntetési tétele a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntettének is. A testi sértés büntettének büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés.

A halmazati büntetés miatt a Btk. 81. § (1), (2), és (3) bekezdése alapján a büntetési tételkeret 2 évtől 12 évig terjed, így a Btk. 80. § (2) bekezdésében meghatározott és irányadó középérték 7 év.

A vádlott cselekményének enyhébb minősítése, az enyhítő körülmények száma miatt, a többszörös halmazat ellenére az ítéletábra lehetőséget látott arra, hogy a büntetlen előéletű vádlott esetében a középértéktől eltérve határozza meg a büntetés tartamát, mert a 4 év szabadságvesztés áll arányban a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, a bűnösségi körülményekkel és ez a büntetés egyúttal megfelel a megelőzés érdekeinek, a büntetés céljának is.

Az elsőfokú bíróság törvényesen és helyes indokkal tiltotta el a vádlottat a közügyek gyakorlásától, annak tartamát azonban az ítéletábra eltúlzottan súlyosnak találta és a főbüntetés tartamához igazodó tartamra enyhítette.

Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg a végrehajtási fokozatot, törvényesen rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, az előzetes letartóztatásban és a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a bűnügyi költségről és túlnyomórészt a bűnjelekről is.

Tekintettel azonban arra, hogy a vádlott a Bj.1495/2014. szám alatt kezelt 16., 17., 18., 19., 26. és 27. tételszám alatti ruhaneműk kapcsán akként nyilatkozott, hogy azokra nem tart igényt az ítéletábra e tárgyak lefoglalásának megszüntetése mellett azok megsemmisítéséről rendelkezett.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletében egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban 546.501 forint tolmácsdíj merült fel, mert a vádlott és a meghallgatott tanúk z állampolgárok. A tolmácsolási díjat - beleértve az elsőfokú ítélet fordításával felmerült és az elsőfokú bíróság által megállapított fordítási díjat is - az ítéletábra a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és a Be. 339.§ (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a tolmácsolással felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2016. év május hó 27. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

. Borbás Virág Bernadett sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1216/62014/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 5.Bf.358/2015/19. számú ítéletében írt változtatással 2016. év május hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év május hó 27. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő